

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Átvállalt súlyok**

1. A vas ritmusán túl

Tekercs-Ildikó

A fémváz szikrázva rezzent meg Alinda talpa alatt, ahogy a lány tiszta erőből taposta a fagyos pedálokat. Izmai tiltakoztak, a tüdeje kapkodta a fémes ízű levegőt, de nem lassíthatott. A szomszédos álláson álló nagymama elfehéredett arccal roskadozott, lábai már alig bírták a megszabott ritmust. A falra szerelt wattmérő mutatója baljósan ingadozott.

- Nyomd, kicsim... ne miattam... - lihegte a nagymama rekedten, szemeit a padlóra tapasztva.

- Hallgass, mama - sziszegte Alinda szorongva. - Átvesszem. Bírni fogom.

János-g534 a túlsó gépsornál megfeszített karral tekerte a saját dinamóját. Tekintete vadul cikázott az őrszem fagyos sziluettje és Alinda izzadt arca között. Összeszorította a fogát, és közelebb hajolt, amennyire a vasrács engedte.

- Alinda, sok lesz! - suttogta kétségbeesetten a fiú. - Észreveszik a kilengést!

- Nem hagyom őt - vetette oda a lány, miközben a saját mutatója vörösbe hajlott, átcsoportosítva a kért energiát.

Az őrszem nehéz léptei közeledtek a rácsozott járdán. A fémcizmák koppanása visszahangzott a csarnokban. Minden egyes dobbanás azt sulykolta: itt csupán erőforrások, puszta alkatrészek a kolónia gépezetében. De János féltő pillantása és a nagymama elcsukló hála-sóhaja között valami más is lüktetett a levegőben. Nem a gép forgott tovább, hanem az ember.

2. Átvállalt súlyok

Téli Ágnes

Az őrszem fémes léptei lassan bevesztek a csarnok párás homályába. A fémrácsok rezonanciája még egy darabig őrizte a gépi jelenlét hűvös súlyát, de a zölden vibráló LED-ek feszültsége végre visszatért a megszokott, biztonságos tartományba. Alinda tüdeje sípolva nyelte a nehéz, olajszagú levegőt; a lábaiban az izmok lázadva remegtek, ahogy a nagymama helyett megtermelt extra wattok ára követelte a jussát.

A szomszédos hajtóműnél János csendben korrigálta a pedáltengely szögét. Nem

szólhatott egy szót sem – a kolónia akusztikus szenzorai előtt a beszédes hallgatás volt az egyetlen védelem –, de a mozdulata megfontolt és pontos volt. A csatlakozó áttétel halk kattanással feszült át, ahogy a saját kapacitásából észrevétlenül átvállalt egy részt Alinda terhéből. A pult kijelzőjén a lány számlálója egyetlen osztással visszább ugrott, éppen annyira, hogy a keringése ne omoljon össze.

Alinda oldalra pillantott. A fiú izzadt homlokán átfutott a csarnok sárga derengése, tekintetében pedig nem a kolónia fagyos célszerűsége tükröződött, hanem a törődés tiltott, veszélyes melegsége. János nem csupán energiát adott át; a saját túlélési tartalékait kockáztatta egyetlen emberi gesztusért.

A nagymama csendesen, gépies ritmusban tekerte tovább a saját tengelyét, de szeme sarkából figyelte őket. A csapágyak csikorgása mögött halkan felsóhajtott. Az igazi emberi tartás nem a gép elleni nyílt, felelőtlen dacban született meg, hanem ezekben a láthatatlan, áldozatos pillanatokban.